

Bedkommende ikke er langt borte, hvis han f. Ex. blot er i Sverrig eller i Hamborg, vil det være høist unaturligt, at der skulde kunne bestilles Fuldmægtig for ham af Skifteretten, thi saa er Afstanden ikke større, end at den naturlige Fremgangsmaade vilde være, at man skriver til Manden og opfordrer ham til selv at bestikke en Fuldmægtig eller at erklære sig om, hvorledes han vil, at der skal gaas frem. Derimod er jeg fuldstændig enig i, at der bør gjøres Noget for at forhindre, at Arvinger, hvis Opholdssted ikke kendes, skulle paaføre deres Medarvinger den uhyre Tidspilde og Uleilighed, som de nu kunne paaføre dem, idet det, at saadanne Arvinger findes, nu vil medføre, at der skal udgaa Proklama med Aar og Dags Parfel, og at Boet skal henstaa derefter og altsaa ikke vil kunne afsluttes før efter en halvandet Aars Tids Forløb. Dette er til store Gene for hervedværende Arvinger og en stor Mangel ved den gjældende Lovgivning; men det tænker jeg mig nærmest maa afhjælpes paa den Maade, at der kan bestilles Bærger, — jeg tror nemlig, at de rettere maa kaldes Bærger end Fuldmægtige — for saadanne Arvinger, hvis Opholdssted ikke kendes; deri mener jeg nemlig, at der ikke er noget Paafaldende, idet det i Grunden ikke er Andet end at følge Analogien af Forordningen af 11te September 1839 § 6. Det er jo vor Lovgivnings almindelige Grundsetning, at, naar en Person forsvinder, skal Dyrigheden tage sig af hans tilbageværende Formue og til den Ende bestikke en Bærger til at varetage hans Interesser. Fuldkommen i Samklang hermed synes jeg, det staar, at man opfylder den Regel, at, naar paa et Skifte en Arving er fraværende, uden at hans Opholdssted vides, kan der af Dyrigheden bestilles en Bærger til at varetage hans Lærv paa Skiftet, og at denne Bærger i Dyrigt kan foretage det Samme, som en Umyndigs Bærger kan foretage, det finder jeg rimeligt, og det synes jeg ikke, at der i og for sig kan indvendes Noget imod. Derimod kan jeg rigtig nok ikke tro, at det kunde være rigtigt, at give en saadan Ret, blot fordi en Arving er i Udlandet, uden at der er Tale om, at den i alt Fald skal indskrænkes til saadanne Tilfælde, hvor han er udenfor Europa, eller hvor det paa anden Maade foreligger, at han er saa langt borte at man ikke uden Ubillighed kan forlange, at de andre Arvinger skulle vente indtil det Tidspunkt, da der kan indhentes Oplysninger fra ham. Jeg gjør altsaa ikke Indvendinger mod Paragrafen, fordi jeg i mindste Maade er imod den Tanke,

som indeholdes i den, thi det har hele Tiden været mit Standpunkt — og det allerede i Proceskommissionen — saa vidt muligt at arbejde hen til at løse de Aand, som den nuværende offentlige Skiftebehandling lægger paa Boernes Behandling i mange Henseender; men jeg vil kun antyde, at jeg tror, det vil blive nødvendigt at ændre Udtrykkene i Paragrafen saaledes, at de ikke komme altsor meget i Kollision med vor Lovgivnings øvrige Grundsatninger om saadanne Forhold. — Jeg vil dernæst tillade mig et Par Bemærkninger med Henblik til § 19, hvormed § 29 staar i Samklang. Jeg vil da først sige, at, naar man vedtager Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, saa anser jeg det for at være meget tvivlsomt, om ikke allerede en ligefrem Fortolkning af Ordene, saaledes som de nu staa, maa ført til, at Kreditorerne ere stemmeberettigede i Boets Uiliggende, indtil det viser sig, at de ville blive fyldestgjorte til rette Forsaldstid, thi man kan ikke i det juridiske Sprog tale om, at en Kreditor bliver fyldestgjort, uden at han baade erholdt, hvad han skal have, og tillige erholdt det „til rette Forsaldstid“. For saa vidt kunde man vist nok slaa sig til No ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger her; men det er jo vitteligt, at man i det andet Thing har haft en modsat Mening, altsaa at der tilføjtes at sige det Modsatte ved den foretagne Ændring, og derfor vil det vist nok ikke være ganske loyalt saaledes at gaa hen over Sagen uden videre og sige: ja, det kan vi godt lade passere, thi Ordene blive alligevel af Domstolene forstaaede saaledes, at de, der have foretaget Ændringen, blive narrede, naar de have troet, at de ved at slette disse Ord ud, vilde kunne opnaa et andet Resultat. Dette mener jeg ikke vilde være ganske loyalt, og derfor tror jeg, at det Spørgsmaal bør tages frem, om det ikke vilde være rigtigst atter at indfætte disse Ord „til rette Forsaldstid“, og jeg kan da ikke sige Andet, end at det forekommer mig, at man absolut maa gjøre det, for at faae Konsekvens og Sammenhæng i Lovgivningen, thi insolvent eller Gjenstand for Konkursbehandling er dog et Bo ikke blot, naar det ikke indeholder de tilstrækkelige Midler til at fyldestgjøre Kreditorerne med, men det er det ogsaa, naar det ikke indeholder tilstrækkelige Midler til at fyldestgjøre dem „til rette Forsaldstid“. I dette Tilfælde er Boet ogsaa insolvent — om man vil kalde det saaledes —, men enten man vil kalde det insolvent eller ikke, saa er det dog i alt Fald modent til Konkursbehandling, og det, at det er